This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

Vi beder dig også om følgende:

- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
  Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
  Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
  Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
  Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

Om Google Bogsøgning

Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på `http://books.google.com`

Scan
6786
10.30

WIDENER
HN NAK1 8

Scan 6786.10.30

Boghandlerbiblioteket.

Bøgerne bedes behandlet med varsomhed, saa tilsmudsing undgaaes. Især henstilles til laantagerne ikke at vende bladene med vædede fingre.

Harvard College Library

By Exchange

ERIK WAAGE

UNGKARL

3815

KØBENHAVN

GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG (F. HEGEL & SØN)

TRYKT HOS J. JØRGENSEN & CO. (M. A. HANNOVER)

1899

Scan 6786. 10. 30

HARVARD COLLEGE LIBRARY
BY EXCHANGE

NOV 15 1934

G

I

Ungkarl.

Jeg vil ud og gennemblæses,
Stueluft gør slap.
Jeg vil høre Skærver knase
i et Hjulspors Sjap —
Sky-Jag over opblødt Brakjord,
Pisk i sorte Træ'r:
Storm, som mønstrer sejge Kræfter,
er en Ungkarls Vejr.

Vi skal ind paa Herregaarden,
den er lampelys og lun;
jeg vil være mildt forelsket —
»Ja, til Rødvin og Kalkun«.
Hun forstaar, at hun er smukkest,
set i ren Profil,
hun forstaar at læse Runen
i en Ungkarls Smil . . .

Der er genlyds-tomt herhjemme,
ingen Toner, ingen Stemme . . .
men er Stuen kold og bar,
tænd din trofaste Cigar:
For en søvnløs Mand staar Verden
afført Festens Silkedragt,
men for Nattens Aandesyner
staar en Ungkarl Vagt.

Ved 1ste Regiment.

Tusind blanke Bøsseløb
over tusind unge Skuldre —
Fodslag med et jærnhaardt Smæld,
som om Gaden skulde smuldre —
Kolben vugger let i Haand,
fast om Vristen Støvlen sidder:
Kærnekarle paa Geledder,
Morgensundheds Styrkefond!

Ud i Kæde! fremad il!
i de friske Roeblade
tager Foden kolde Bade . . .
Saa, nu blæses der til Hvil.
Brændevinen gaar paa Rad
bagved Grevens revne Have;
Skaal for Grevens trevne Mave,
den ta'r Vand i Karlsbad.

Langs med Gærdets vaade Vold
ligger vi og venter »Fjenden«,
bandsat fugtig bider Vinden,
Haanden strammes ru og kold . . .
Ser du Skoven? Gul og gusten
skranter Birken, Vinterrusten
æder Bøgen ræverød,
Granen skumler over Død.

Hvem slaar Dødens Tanke hen!
Høst og Død Soldater dyrke,
Høstens mørke Vin har Styrke
til at skylle Mod i Mænd:
den er fyldt paa gyldne Krus,
Saften er forsoningshellig,
Ven og Uvens Blod i Fællig
gennemrisles af dens Rus.

I Kantonnement.

Min Barndoms Lade —
hvor alle vi Søskende leged som smaa
og redte os lune Senge
af gule, tærskede Straa,
naar Moder paa Regnvejrsdage
forbød os at snavse i Haven vort Tøj,
saa stormed vi ellevilde derover
under umaadelig Støj.

Vi sloges med Halmen,
og Avnernes Splinter af Øjet vi gned,
saa kravled vi op paa Bjælken
og trimlede hvinende ned,

pillede Kalken af Muren,
det skæve, klinede Bindingsværks-Kræ,
og stirred paa alle de Edderkopper,
som feded sig i dens Læ.

Og henne i Krogen,
dækket af Halmen og fjorgammelt Snavs,
der fandt vi en Gang, ved at rode,
en Ting — og vor Leg blev tavs.
et grovt og ormstukket Trækors,
kasseret som Vraggods, da Kirken en Gang
fik Raad til en Altertavle —
en underlig Mand, der hang.

En Krans af Torne
omgav de grimme fortrukne Træk,
og røde Striber fortalte
om Haandens sivende Læk —
vi sagde vist intet,
men dette Billed, slængt hen i en Krog,
talte igennem vor Barnesnak
med Ord fra et evigt Sprog . . .

Den gamle Lade —
den saa jeg i Aftes, en Helligdom,
hvor alle min Barndoms Minder
flimred i Halvmørket om.
Saa trampede hele min Deling
med Fedtlæderstøvler i Halmen ind,
og svinske Kaserne-Eder
raabte til Drømmen: Forsvind!

Student.

Kulkassen tom,
min Sandten —
og ikke en Fyrrepind,
mens Revnen i Ruden slipper
den styrkende Gadeluft ind . . .
det spiller og blinker i Rudens Skaar,
paa den hundekoldt tindrende Himmel staar
den gyldne Viv Afrodites Stjærne:
den venter paa nye Rim fra de fjærne
digtende Sjæle,
der vandrer om Dagen med Buksebenet
flossende trindt om de skævslidte Hæle,
men ærligt hver Aften,
stedte i Rimnød,
bringer den fjærne tronende Skønhed,

som ganske uforstaaende lader,
Jord-Serenader:
Aftenstjærne, mine blege Sange
fromt sig hæver i den stille Luft —
Sludder!
»Hjærteløse Mø med gyldne Spange,
store Glimmerblomst foruden Duft« —
Haabet om Varme fra dig paa Forhaand jeg slipper,
Stjærnetinderne naas ad isbræ-dækkede Klipper,
derfor beholder jeg Frakken paa, mens jeg tænder
min aldrig
pudsede Lampe af Messing, i Haab om at Aftenens
Timers
dorsk-fremvraltende Kvæg vil vandre i Pligternes
Staldbaas . . .

Oase midt i en Ørken af Slid!
Ovid, Ovid!
Hvor vilde du være en saftig
kilrende Lækkerbid
for denne mod Skønhed hungrende Tid,
for disse Slægter, der tørster mod Vin
og hvide Lemmer bag lokkende Lin —
hvis bare de Ignoranter
kunde lidt bedre Latin!

Nu stækkes til Straf mit forfløjne Grin,
min eneste Ven skal afgaa ved Døden:
Lampen var fyldt med Petroleum,
som Kassen var fyldt med Kul —
Christ give, hver nærig Værtinde
var lagt udi sorten Muld.
Man bør ikke tilbinde Mulen paa Oksen, som tærsker . . .

Sort Fortvivlelse i Hulen hersker:
Jeg er nær ved at synke i Sofaen ned
og fryse vemodig i Ørkesløshed;
ak, det er umuligt for den som har
suget Livet ud af den sidste Cigar,
Tobakkens narkotiske Strømme,
først de gør os tungsinds-ømme.

Dette øde, frosne Kammer,
lejet ud til sproglærd Jammer!

Død og Pine — nu er Lykken
dog engang omsider kommen —
hviket Svineheld! en Seddel
finder jeg i Vestelommen!

I en Ruf da ned af Trappen;
Fyld til Lampen, Brænde, Kul
og Cigarer — jeg vil varme
til en nordisk Hal mit Hul.

Rask en Tændstik til Papiret,
ned paa Hug og pust i Spjældet —
Flammetungen slikker Saften
af den friske Bøgesteg;
Knolden buldrer, Gnisten sprutter,
Baalet snapper grisk hver Mundfuld
af de Skovle Kul, jeg putter
i det aabne Luegab —
ganske som man lader Kødben
dratte i en Hundeflab . . .

Ovnens Dør jeg lukker op.
    Baalet synker.
Rødlig Varme mætter hele Rummet.
    Mildt forstummet
er de sidste kuldetriste Tanker,
    og jeg sanker
Drømme-Ax paa Ildens rige Ager —
    se, der staar hun
    — fin og fager —

Heines unge Fiskerpige
ved den usle Hyttes Ildsted,
knyttende om Hoften Skørtet —
se, hvor yndefuldt hun gør det!

Videnskabsmand.

I Loftets Felter tumler sig et Mylder:
Struttende Nymfer kryster svære Helte,
og intet Figenblad og Vinløvbælte
de brune Gudelemmers Kraft tilhyller.

Fortidens Mestre Salens Vægge smykke:
Fru Potifar begræder Josefs Dyder,
fortvivlet hun sit Svanebryst ham byder
og stirrer avindsyg paa Ledas Lykke.

Vælige Hingste vrinsker efter Hoppen,
om fromme Kvier slaas uvane Tyre —
den flamske Frodighed kan intet styre —
Køteren halser henrykt efter Moppen.

Et Frokostbord med Østers, Krebs og Hummer,
Rhinskvin, Fasaner, Druer og Citroner
staar dækt for Skyttelaugets Rangspersoner,
som ved, at Bugens Glæder Himlen rummer.

Kermessens Orgie overskyller Landet,
Livslysten vælter sig i røde Flammer —
Karle og Piger, Bønder, Kromadammer,
for Kys og Dans og Drik ej sanser andet.

Og jeg studerer Renaissancens Vægge,
nærsynet bladende i Kataloget,
mens Guderne sandsynligt mumler noget
om smalle Skuldre og om tynde Lægge.

I mindste Klasse.

Efter Sully Prud'homme.

De sidder sødt i deres Bluser,
pænt vaskede fra Top til Taa,
og deres Støvler er saa blanke —
hvor er de artige, de smaa.

De store kalder dem for Tøse
og for Uskyldigheder — ak,
de sælger endnu ikke Bøger
for at faa Penge til Tobak.

Aa, En fik ikke lært sin Lektie,
en Anden skrev sin Stil til »slet«,
og En fik Skænd i alles Paahør
og stod i Skammekrogen »ret«.

Saa drømmer han, at han for nylig
kun var sin Moders lille Dreng,
hvem hun om Morg'nen undertiden
tog op og lagde i sin Seng.

Pædagog.

Efter en Normalarbejdsdag.

Det gør godt at lette Hjærtet
mellem Venner med en Ed,
naar man har i otte Timer
virket som Personlighed.

Greve.

I.

I gamle Haver,
der lukker om røde
ældede Slotte,
hvor Lindealleerne
kappes i Stilhed
med Vand, der dovner
i brune Kanaler, —
hvor Svanerne stryger
de bløde Dun
mod Aakandeblomsternes hvide Kinder —
hvor Gangene gruses
for Silkeskoen,
som viger forsigtig
for tykke Snegle —
hvor gamle arbejdsvanføre Husmænd

hyggeligt pusler
med kluntede Fingre
om sjældne Roser,
takkende fromt
for den fulde Dagløn
og bedende naadigt Vorherre velsigne
det naadige Herskab —
hvor Sagnene endnu tør bygge i Ly
for stinkende Røg
fra haarde Maskiner
og ynkende Forskeres
isnende Smil —
hvor Barnesjælen
højtidsfuldt undres
over hvert Spor,
som taler om Tider,
da Haandfæstnings-Konger,
kun kendte fra Bøger,
stredes afmægtigt
med Rigets Adel —
hvor den fremmede Mand
standser ved Sandstensmonumentet,
omklamret af Vedbend,
regnforvitret,
og staver sig gennem den snirklede Indskrift,
som melder i hundredaar-gammel Stil,

at stavnsbundne Bønder
taknemmeligt satte
et evigt standende Hædersminde
for Godsets Ejer,
fordi han brød
Aartusinders Trældom —
i gamle Haver,
som dæmper hver hadefuldt-støjende Stemme,
hvis hegnede Trolddom jeg aldrig kan glemme —
der hørte jeg hjemme.

II.

Jeg er led ved disse Stuer,
led ved gamle Slægtportræter,
ved Empire, ved Rococo —
men især ved Taflets Retter,
naar jeg ser de slappe Kæber,
som om Gaflerne sig lukker,
mens jeg hører Mænd, som flæber
over Kongers Nød — de Dukker!

Naar jeg rejser mig fra Bordet,
kan jeg mærke Vinen hidse
mine Kinder som de andres —
er jeg da kun en af disse?
Nej, her brænder ogsaa Skammen,
hvori Harmens Dolke hærdes —
aa, vi skulde allesammen
kongeligt med Dolk beværtes!

Rundtom skriger mine Fæller,
Halsen klukker højt af Latter
som en uhumsk Afløbsrende —
ikke en min Tavshed fatter;
men jeg maaler først den Vandstand,
disse side Sjæle holder,
naar jeg ser, hvad der kan lægge
Kinderne i Alvorsfolder.

Og jeg væmmes ved dem alle,
væmmes mest dog ved mig selv.

Hvorfor ejer jeg vel Marker,
som af andre Hænder gødes?
Hvorfor skal paa mine Fingre
daglig fine Sæber ødes?
Hvordan kan mit Øje glædes
ved den blanke Lød hos Hoppen,
mens det er mig ligegyldigt,
om min Træl har Gigt i Kroppen?

Jeg har gransket Trællens Ansigt,
jeg har følt den Brod, der ligger
i hans tavse Slid: det piner
som et Afslag til en Tigger;

jeg har hørt hans trevne Gensvar,
naar jeg hilste først i Marken,
jeg er flygtet for hans Skudsmaal,
som for Lyden af hans Harken.

Og det skriger inden i mig:
Hvorfor skal jeg ikke skænke
Guld, Familiegods og Skrammel
til min Træl, som staar i Lænke?
Jeg er træt af hans Bebrejden,
skønt han aldrig aabner Munden,
træt af evig at forsvare,
at min Broder holdes bunden.

Men saa ser jeg slappe Kæber,
som forfærdet op sig lukker,
og saa ved jeg godt, det bliver
mig, som fejgt mit Hoved dukker —
og jeg sætter mig til Bordet
for at lade Vinen hidse
mine Kinder med de andres,
ak, jeg er kun en af disse!

Duellen.

Med blanktrukne Ryttersabler
to Adelsmænd stod paa den aftalte Plads;
Skjorten var smøget om Albuen op,
paa Jorden laa Hjælm og Kyrads.
De vented fra Sekundanten
Signalet til den blodige Daad,
da brødes den dødssvangre Tavshed
af en Røst, som gynged paa Graad:

»Ved hvert et Ord,
som fra din Sjæl fløj til min Rede hen
og ynglede kraftigt herinde
og kom med sit Kuld igen, —
ved hver en Latter,
der faldt som plaskende Foraarsregn
foryngende over mit Hjærtes
af Tørke udpinte Egn,

Ved hver en Sorg,
vi deltes om, som vi var Brødre til,
ved hver en Jubel, der straaled
som Springvand i Solens Spil,
ved hvert et Bæger,
jeg sorgløst drak af din spanske Vin,
ved hver en Bog, som jeg læste
om Vintren ved din Kamin,

Ved denne Haand,
som de tusind Gange har rystet din,
og ved mit Hjærte, som aldrig
for dig var et laaset Skrin —
ved Davids Veraab,
at ingen Kvinde var en Jonathan,
ved Brændemærket, som dømte
Kain til en fredløs Mand —

sværger jeg dig, jeg fra Barn har haft kær,
jeg løfter aldrig mod dig mit Sværd!«

Da brast en Byge
af Graad og Latter — en plaskende Tø —
ned over Vennens Hjærte
og oprev den bundfrosne Sø.

Saa raabte han lystigt til Pagen:
Rid op til Fru Mette og sig fra mig,
at hvis hun har Brug for en Elsker,
saa viger vi begge for dig.

Dekadenter.

Efteraarsstemning.

Dette usle, visne Løv,
som i selvopgiven Dovnen
lader Edderkoppen samle
døde Fluer i sit Fangnet —
disse gule, slatne Blade,
som af Lede hverken gider
sidde paa de tynde Stilke
eller ofre sig til Gødning —
disse syge Farvemønstre,
kræsent sammensat fra Høstens
store Sørgemagasin —
denne ormeædte Skønhed,
som bestandig lægger Sminken
tykkere paa Mumiekinden,
for at bramme med sin Raadnen —
dette vinløvrøde Orgie,

hvoraf kælne, brustne Sjæle
suger Sygdoms-Sødme i sig —
hele dette fordums stærke
Romerrige i Forfald —

det er modent til at fældes
af en Stormnats Krigerskarer
for at gøde om de nye,
spirekraftige Barbarer!

Maal og Vægt.

Fra Restauranten.

Sana mens in sano corpore.

Har De set, med hvilken Alvor
denne evnerige Yngling
gennemforsker Frokostsedlen,
mens han mandigt snor Mustachen.

Ypperligt, hvor han energisk
sætter Tanden i sin Rostbeaf,
hvor gymnastisk Tindingmusklen
hopper, mens han taktfast tygger.

Tæt og bred er Ryggen bygget,
Laaret svulmer rundt og spændstigt —
her er Krummer til en Hage
og med Aarene til mere.

Thi den regelrette Mætning
af hver Celle i hans Kødvæv
borger for en sikker aarlig
Pundtilførsel til hans Vægt.

Og da Sjælen trofast følger
Legemet, saa sikres dermed
allerbedst det parallele
Alentillæg til dens Væxt.

En Sjæl før Døden.

Nu er det snart forbi, min kære Hustru.
Det ser jeg klart, skønt du er god og øm
og helst vil skjule Dødens Nærhed for mig.
Men ikke sandt? Du kender dog din Mand
og ved, at han har lært at dømme sundt
og modent om Naturens faste Orden. —
Han var et Led — et virksomt Led, det kan han
vist uden Selvros sige ved sin Bortgang —
i denne strængt ubrydelige Kæde,
hvis Ringe er saa sindrigt sammensatte,
at ældre Tiders uoplyste Vise
har troet, der var en Tanke med i Spillet . . .
Jeg ved, min Ven, du selv har endnu svært
ved helt at rumme, hvad de stærke Aander
ved Selvfordybelse forsones med . . .
Javist, du er en Kvinde, jeg forstaar

dit gode Hjærtes blide Illusioner,
naar du bestandig stoler paa et Gensyn.
En Kvinde har kun i begrænset Grad
den Lykke, helt at fyldes af en Gærning,
der udelt binder hendes Tid og Kraft.
Skønt hun er uundværlig i Naturen,
skønt hun er helliget det store Kald
at frede Spirerne til nye Slægter,
betragter hun sig som et fattigt Tal
i Jordens Regnskabsbog, saafremt hun ikke
tillige bliver skrevet op i Himlen.
Men hvis en Mand har hyldet ærligt Frisind
og viet Samfundet sin bedste Kraft,
hvis han har formet sin Personlighed,
imens han sigted paa det Heles Fremgang,
forsones han med Døden, naar han ser
tilbage paa, hvor mangt et Hul der gaber
og nu kun fyldes af hans brede Minde . . .
Du ved, jeg sjælden hengav mig til Drømme:
nu stiger mange Syner for mig frem.
Først ser jeg dig, min trofaste Agathe,
du kør den gamle Tur ad Langelinje;
hvor jeg i fordums Tider hos dig sad,
der er et Hul; men Kusk og Heste bærer
dog Sørgefloret for den gamle Herre . . .
Saa mindes jeg min faste Dirigentplads

i Fremskridtsklubbens Generalforsamling.
Der er et Hul. Det fyldes af en Mand,
som maa bekende, at jeg fyldte bedre,
og hver en Vælger rejser sig fra Bænken
og giver tavs min Manddomsvirken Bifald . . .
Og ræk mig saa engang Bespisningslisten.
Der er et Hul. Der savner man et Mærke
iblandt de første firehundred Kroner,
der mættes flere tusind Munde færre . . .

(i begyndende Vildelse):

Men — uh, se der i Sparebankens Kasse,
der er et — kære, det er fælt, det gaber
om Kap med det, jeg snart skal puttes ned i . . .

Børsbillede.

Spot ærværdige Filistre —
du skal se, hvor de er bistre,
hør blot, hvor de bruger Munden!
Men de store kloge Hjærter
ved, at dybt i Spotten er der
gemt et Sandhedskorn paa Bunden.

(Frit varieret efter Heine).

Foran Michelangelos David.

Udenfor Vartov.

Ubegribeligt, hvorledes
denne Fjældblomst fra Judæa
kunde spire mellem Brosten
paa et Torv i Filistæa.

II

Forelsket.

Jeg sidder heroppe i Gavlen,
ud af Vindvet jeg ser —
neden under mig lyder
der Toner fra et Klaver.

Min Bog ligger aaben paa Bordet,
jeg strækker mig i min Stol,
Cigarrøgens Traade slynges
som Islæt i Morgenens Sol.

I Klematissen derude
gaar Spurvekvidderen glat,
Løvet er skyllet metallisk blankt
af Regnen, der faldt i Nat.

Jeg vender mig om — der staar et
Portræt paa det brune Chatol,
og i det samme opdager jeg
i Krogen en glemt Parasol.

Portrætet og Parasolen —
længe paa dem jeg ser;
neden under mig sidder
der En og spiller Klaver.

Toner.

Naar jeg skal dø, saa skal du spille
dit rige Væld af tunge Melodier,
og du skal aabne Vinduet til Floden,
hvor Bruset i de høje Popler nynner
en Salme over Sygelejets Hynder . . .
Og er din Graad da tysset stum og stille,
skal dine anslag-faste Dødskoraler,
som kun om sjælesmeltet Samklang taler,
trods hvert Farvel, som hulker, skriger, flænger,
mod Riget gaa, hvor intet skurrer længer.

Naar jeg er død, skal Døden spille for dig —
og naar da Knokkelmandens skarpe Fingre
med Mester-Anslag i Klaveret griber
og alle Tonerne til Syle sliber,

som jages i din stakkels Trommehinde,
kan du da gemme dybt i Ørets Kammer
hin Klang af sjælesmeltede Koraler,
som midt i alle Dissonansers Kvaler
og i det sprængte Toneriges Jammer
bær Bud om Riget, hvorfra Tonen stammer?

Stævnemøde.

Du har haft dit Stævnemøde
i din Faders rige Stue,
bag din fromme Moders Skygge,
i en Hjørnesofas Hygge,
hvor du, forberedt paa alt,
vidste, hvilke Ord der faldt . . .

Denne herskabstrygge Ro
i de hyldest-sikre Blikke
viser grant, at Frøknen ikke
voved sine Silkesko
over Stævnemødets Bro.

Du har ikke haft dit Møde
Vinteraftnen i Alleen,
hvor du løb dig vaad i Sneen

uden Hat og Foerværkskaabe,
mens dit Blods den mindste Draabe
hamrede i Kind og Øre
mod en ukendt Høvdings Ord,
som i Krigertrods ser Aarets
sidste Vinteraften hælde,
thi hans Attraas Skabervælde
ved — trods Aars og Dages Død —
at Naturens Lov har plantet
Tider, Verdner i hans Skød.

Det var ikke ham, du hørte,
nej, saa tronede der ikke
denne herskabstrygge Ro
i de hyldest-sikre Blikke,
men saa havde Naadigfrøknen,
som paa mange Maal er klog,
sat sig ind i Stævnemødets
afgrundssvimle Tindesprog.

Øde.

Mit Hjærte er en stenet Mark,
der stod en Gang et Kongelys —
mit Kongelys, min Kærlighed!
Hvorfor er du brændt ned?

Hos Konditoren.

Vinterkaaber, lune Muffer,
vide Ærmer, tunge Puffer,
Sløret skjuler alt til Munden —
Kvindedyb, hvem lodder Bunden?
Skeer klirrer mod Tallerkner,
Kaffe-Is og Flødeboller,
bløde Linser og Makroner
glide ned i blide Koner,
glohed Chokolade skolder
slanke Frøkner, fikse Tøse —
vips! slap alle Tunger løse:
»Kan De tænke Dem, jeg saa« —

Som der sladres, som der hviskes,
som der gnaskes, som der tiskes,
som der vrages blandt de Sager,
som der smages paa de Kager!
Ja hvad ønsker De?

En Skraa.

Danske Sibyller.

I.

Kirsten Giftekniv.

Sikke Syn
for gamle Øjne;
naar de Unge
— bly og glade —
parvis tager varme Bade
i mit store Elskovskar!

Hvorfor filer de med Tanken
i den haarde Gaades Knast?
Ak, hos mig er hverken Tankens
eller Gaadens Væv saa fast!

Thi hvor unge friske Lemmer
i mit Kar er lagt i Blød,
og hvor Hjærter gennemdampes
i min lune Bølges Skød,

hvor de golde Tvivl og Hensyn
under Brusen henrykt tøer,
bliver selve Livets gamle
sejge Gaade skoldet mør!

II.

Madammen.

Glade Bryllupsklokke, ring!
Saadan skal det være.
Bryllup er en dejlig Ting,
unge Par saa kære!
Selv er jeg i Tanken nær,
Brudefest og Barselfærd
parres yndigt sammen —
Alvor følger Gammen.

Alle Verdens Ægtemænd
lønlig for mig gruer.
Mandens Storhed — hvor er den,
naar mit Komme truer?
Aak, men jeg er ikke slem,
hjælper varsomt Glutten frem,
lægger Navlebindet,
øm og glad i Sindet.

Men naar saa det lille Nor
vokser fra sin Vorte,
og det slemme i ham gror,
som fra først var borte —
Gud, da drømmer jeg saa tit:
Raaded jeg for Verden frit,
skulde ingen se'en
komme ud af Bleen.

Pebersvend.

I Granskovens kolde Kælder,
hvor Plantelivet dør ud,
løfter Svampen sin blegfede Krop
med Slimen over sin Hud.
I ham er der ingen Hjærteklap,
som til Blodets Sange slaar Takt,
i ham er hver Sene og Muskel slap
og aldrig en Fiber strakt.
Lad Valmuen baalrød i Solen staa,
lad Safterne sive i Engbundens Straa —
hvad vil vel en blodfattig Mand?
»I Granskovkrypten ensomt bo,
i klam og uforstyrret Ro
som Svamp paa Roden gro.«

I ælderynkede Skrifter,
hvor Livet forlængst gik ud,
blader en Haand, af en Tanke ført,
der blegned som Haandens Hud.
For mandsstærke Arme er Hvilen tryg
hos Bruden, favnende-blød,
for livsglade Svende damper en Bryg
af Syner ved Blodets Glød.
Men hvor faar den visnede Brudgom Ro,
om hvad skal hans Længsler sig sno?
Han steder sin Afmagt til Hvile ned
i Pergamenternes Mumiefred,
og Klerkesnirklernes Dødningedans
forlyster og lokker den mimrende Mands
lysrædde Drift og Sans.

III

Kirketaarnet.

Taarnet.

»Jeg finder mig i meget: Regn og Slud
bemaler mig med vaade, grimme Skjolder,
med Nød og næppe Kammen rank jeg holder,
Fugerne skørnes, Mursten dratter ud.

Det faar nu være. Jeg er bleven gammel,
og Knarkens Ansigt er ej glat og smukt;
dog kan jeg endnu bruge Kirketugt,
naar Verden gør mig galdefyldt og vammel.

Hvor ofte maa jeg høre paa et Mudder
af hjærneløse Skader! Og min Gavl
bli'r sølet til af deres Halers Savl,
mens Knevren gaar med Fjas og Skræp og
Pludder.«

Skaderne.

»Den gamle Kordegn tror, hans Røst er hvas,
naar blot han lirer sine Tonestumper,
skønt flere Toner stadig ned han dumper,
hvergang han prøver med sin sprukne Bas.

Han aner ej, hvad Menigheden vil:
det rige Sangvæld af Alverdens Fugle,
af Ørn og Skade, Luffegaas og Ugle,
og ikke dette Dompap-Orgelspil.«

Taarnet.

»Jeg ved det godt: Aarhundreder har slidt
min Klokkes Malm; tit er der ogsaa grebet
af Døvere og Kimere i Rebet,
hvis Ansvar vel desværre bliver mit.

Og ingen skulde være mere glad
end jeg, hvis der paa en Gang svulmed Klange,
som overflødiggjorde mine Sange,
fordi de havde fyldt den hele Stad.

Men bilder Skadetungerne sig ind,
at de har ogsaa Toner skabt i Livet,
saa bruger jeg det Næb, som blev mig givet,
og sætter i trods Mudret om min Tind.

Naar Aftensolen gyldner min Gesims,
har Harmen samlet Vejret i min Lunge,
og saa begynder Gubbens Røst at runge. —
Og medens Banden flyer forfjamsket-vims

væk til de Reder, hvor den hører hjemme,
saa blander jeg fortrøstningsfuldt min Stemme
i store Kor, hvor Mesteren nok næppe
har Brug for, hvad et Skadenæb kan skræppe«.

Munken.

Der er Fred i Klostergange,
Fred i hvælvede Alleer,
der er Fred i fromme Sange,
fødte af en Sjæl i Veer —
alle Blodets Hunnerhorder,
Vilddyr-Skarens Oprørstog,
standses i den stille Celle
med et gyldent Visdomssprog.

Det er Evighedens Styrke,
at den skænker os et Maal;
det har større Værd at dyrke
Klostrets end sin egen Kaal —
her er Ro, naar jeg fordyber
mig i Aftnens gyldne Himmel
eller stryger Hvidtekosten
over Kirkemurens Skimmel.

Træd kun rolig ind, min Søster,
du skal faa den Trøst, du søgte,
Skriftefaderen bag Gitret —
han er bedre end sit Rygte;
i dit alvorsrene Ansigt
vil jeg læse som en Broder,
høre dig med større Andagt
end jeg beder til Guds Moder.

Der er Fred i Sjælens Gange,
i dens hvælvede Alleer,
og der toner stille Sange,
Efternynnet fra dens Veer,
dengang Blodets Hunnerhorder
paa det vilde Oprørstog
standsed for den store Mesters
evigt-gyldne Visdomssprog.

Kættere.

Der blusser paa Torvet et prægtigt Baal,
om en Krop slaar Luerne sammen,
under Rakkernes Hujen og Sjovernes Skraal
messer Munkene Tak med et Amen,

Til Kødet skrumper om Benene ind,
og Knoklerne Aske sætter —
saa bortfejer Torvets lystige Vind
Resterne af en Kætter.

Hvad er da en Kætter — o Jesu mild —
at saadan en Medfart ham rammer?
Det er en, som kun kunde leve i Ild
og kun kunde dø i Flammer!

Stavnsbaand.

I.

Du skal ære din Fa'r, du skal ære din Mo'r:
det er Mose Lov, det er Herrens Ord.
Sinai-myndigt staar Mose Bud,
som vandringsprøvet af Ørknen gik ud.
Og fæster det Rod i den arvede Jord,
faar Hjemlandet Trivsel i tusinde Led;
hvor Sønnerne gengælder Faderens Sved,
gaar Faderen trøstet til Dødsriget ned;
han ved, at hans Kuld i Taknemmelighed
vil uddybe Sporet af Slægternes Vogn
og værge hver Grænse om By og om Sogn.

II.

»Du skal hade din Fa'r, du skal hade din Mo'r.«
Hvem raabte de gudsforgaaende Ord?
De foer fra en Høvding, som drev sin Hest
over Bymarkens Hegn i forrygende Blæst,

som sprang op med et Ryk i den Navlestræng,
der moderbandt ham til Hjemstavnens Eng,
som tumled sin Tanke til Steder frem,
hvor aldrig der skinned et Lys fra et Hjem,
og spored til læ-løse Brinker ud,
hvor Sjælen staar nøgen i Dødstormens Slud.

Nede laa Jorden med Fa'r og med Mo'r,
med Hustru og Frænde, med Søster og Bro'r;
hvor fast var den tvundet, den Navlestræng,
hvor dufted det Hø paa den solede Eng,
hvor tryg var den Vandring bag Muldjordens Plov,
hvor fredfyldt den Hvile i Fædrenes Lov!

Men sprængt blev den tusindaarsfredede Baas,
hvor Hjorden stod stuvet, saa intet saas,
oprykt hver neddrevet Grænsepæl,
som tøjred til Stavnen al Verdens Sjæl.
Revnerne søndred den Kvaderstensmur,
da Stormfloden skyllede frem af hans Lur,
og vakte blev Mænd, som i Murkrogen sov,
til Kampen for Frihedens fuldkomne Lov.

Mater dolorosa.

Der kun sád en fattig Kone —
vugged Barnet i sit Skød.

Han hænger der, lemlæstet, stiv og kold,
og hjærtelam af Sorg hans Moder sidder.
Graaden er tørret ud, hun vrider ikke
de gamle Hænder mer, hun lægger udslidt
sit Hoved paa de stakkels magre Arme
og grunder med sin fattige Forstand:
»Det skulde blive Enden paa hans Liv,
det har Vorherre nænt at lægge paa mig!
Min egen Dreng — hvor var han hjærtensgod!
Han var jo nok til Tider lovlig haard
imod sin lille Mo'r, som naar han sagde,
at der blandt Jøderne var andre Koner,
han heller var til Sinds at kalde Moder —
Men han har husket paa mig i sin Død . . .
Ak, var han blevet hos mig i vor Landsby,
saa havde alt set anderledes ud!

Naar jeg nu tænker paa ham fra hans Barndom,
hvor kær han var som lille Dreng derhjemme,
hvor flinkt han hjalp sin Fa'r med Sav og Murske,
og hvor han snart blev første Mestersvend
— til Paaske var det lige ti Aar siden
vi fejrede den lille glade Fest —
saa er det mig umuligt at begribe
den Lod, han fik. Jeg havde altid drømt,
at han en Gang med Tiden skulde sidde
som Oldermand i Byens Tømmerlav . . .
Ak, havde han nu haft en lille Søn,
for hvem jeg kunde være Bedstemoder —
men det var ikke det, Vorherre vilde.

Judas.

Hvor har jeg været en naragtig Mand,
som lod mig fange af hans Talemaader
om blot at opgi' alt, hvad Jorden bød mig!
Hvor har dog dette Menneske formaaet
at bilde mig det Vanvid ind, at alle,
som frejdig væk smed Verden over Bord,
nok skulde faa den hundredfold tilbage?
Nej, jeg har gaaet med et Bræt for Panden
og pint mig selv til ingen Djævels Nytte!
Hvad er det egentlig — det jeg har gjort?
Trasket i Hælene paa En, der tigger
og tærer gladelig paa andres Pung!
Ja, han kan sagtens føre store Ord
om at forsage Hustru, Børn og Marker,
og pynte op som en af Sarons Liljer,
naar han la'r andre køre Gødning for sig.
Men har en Mand lidt Ære skabt i Livet,

saa bruger han sin Kløgt og sine Næver
til at forsyne sig af Jordens Fad.
At tjene Penge er en ærlig Sag,
og Vinding gør ej nogen Mand til Skamme!

Hvorfor har han ej ladet mig i Fred?
Hvad Brug har jeg haft for profetisk Tale?
Jeg var en Mand, og jeg forstod mit Haandværk,
og det var fuldt saa godt som nogen andens.
De sagde, jeg var pengegrisk og gærrig,
de skulde piskes for Bagvaskersnak!
Min Lykke var at slide og at samle,
da jeg endnu i Tryghed var mig selv —
den gamle Judas, den tilfredse Mand,
som vidste klar Besked paa sin Haandtering.
Da hørte jeg en Dag hans hvasse Ord,
han jog dem uden Ynk i Livet paa mig —
fra den Tid var jeg som en anskudt Fugl,
en splintret Bul, der ædes op af Svampe,
et Rige sønderslidt af Bryder-Aander,
thi Klingen spaltede mit Hjærtes Rod,
saa Blodet drev i Strømme ned fra Æggen.

Maaske dog jeg kan hele det igen.
Thi hvem har givet ham det Herredømme?
Skal jeg da bøde gennem hele Livet,

fordi jeg i et Kryster-Øjeblik,
et raadvildt Fromhedsanfald, kasted Vrag paa,
hvad der gør Manden lykkelig og hædret?
Og kan saa nogen sige mig: hvad har
man da til Gengæld for sit drøje Offer?
Altid at blive ugleset, fordi der
til Stadighed kan pilles nogle Trævler
af ærligt gammelt hjemmevævet Vadmel
ud af den finbroderte Bryllupskjortel!
Nej, jeg vil trække i det Tøj, der passer,
i Arbejdskludene, jeg før var vant til.
Ved Skaberi kan ingen skabes om.
Jeg havde Tro til ham — den store Læge;
nu er der kludret længe nok paa mig,
men jeg er uhelbredelig! Naar blot jeg
af Dumhed aldrig havde søgt hans Hjælp . . .

Han selv har allerede sagt det til mig.
Hvor slog hans Ord dog ned i mig igaar!
Han vendte sig — lidt barsk — mod Faareflokken
og bad den vel betænke, hvad den gjorde,
naar den saa villig tripped i hans Haser:
»Hvis En iblandt Jer bygger sig et Taarn,
saa sidder han først roligt og beregner,
hvad Tømmer, Sten og Arbejde vil koste;

thi hvis han bygged uden Overslag,
og Midlerne med et slap op, forinden
den hele Bygning knejste med sit Tag,
saa stod han nok saa net til Spot og Latter
for hele Nabolaget« . . . Denne Mand
kan jeg som Kamerat ta' under Armen.

Og lige efter tog han atter fat:
»Hvergang en Konge kriges med en anden,
saa overvejer han forinden nøje,
om han, hvis Styrke er titusind Mand,
tør møde den, der ejer tyvetusind;
hvis ikke, sender han i Tide Folk
som Underhandlere om Fredens Vilkaar«.

Hvor følte jeg de Ord som sagt til mig!
Der stempler Mesteren sig selv som Fjenden,
den haarde Konge, vi skal kriges med.
Ak havde jeg blot aldrig planløst kastet
mig ind i Kampen, hvor jeg var den lille!
Til Slaget valgte jeg den værste Valplads,
der tænkes kunde — Mesterens fjærne Rige,
hvor ingen kender Vej undtagen han,
hvor Tidsler river Skindet, og hvor Knæet

slaar sig til Blods paa hjærteløse Kampsten,
mens Øjet render efter gyldne Luftsyn,
som danser bort i vandblaa Himmeldunst . . .

Nej Mester, jeg vil rømme af dit Rige
og flytte Kampen til mit eget Land,
prøv saa, om du endnu har Overtaget!

Buddha.

Du Tiger, som soler din stribede Krop,
Du Ørn, som gør Strandhug fra Havbrinkens Top,
Du Slange, som ruller af Ringe en Ham,
Du Lotos, som drømmer med Roden i Slam —
jeg ved, at jert spillende Farvebram
er Ørkenspejling, naar Hjærnen er hed,
jeg maner Jer Glans i Nirvana ned!

Du Aadselgrib paa det selvdøde Dyr,
Du slunkne Hund, som til Skrallesnavs ty'r,
Du Skylle, som ælter til Pløre min Sti,
Spyflue, som aldrig fløj Skarnet forbi —
fra Møddingens Aander jeg grubled mig fri!
O hjærtekrympende Uhumskhed,
jeg hælder din Spand i Nirvana ned!

Du hvide Favn, som er støbt til min,
I Øjne, som funkler med Død-Glemslens Vin,
I Arme med Søvndys for fredløst Jag,
min Brud, som gør Regnvejr til blændende Dag —
i Salen stod Festen — frem Skyggerne gled
af Kælderrotternes ynglende Led,
og Festen sank i Nirvana ned!

Du Stridslyst, som hærded til Næve min Haand,
Du Livtag, som rusked de modfaldnes Aand,
Du Harme, jeg kyled mod Slynglernes Slæng,
Du Lede, jeg spyed paa Dorskhedens Seng —
I rokkede ikke en Verden af Led,
I rejste lidt Støv paa en Landevejs Bred,
lad falde det Støv i Nirvana ned!

Fred-Længsel, som ledte i Sjæle om Hjem,
Du Taalmod, som kun vilde elske dig frem,
Du vaandende Lytten til Hjærternes Graad,
Du trofaste Venten paa Hændernes Daad —
i Dødskamp jeg skærer jer bort med Rod,
fra Flængen det pibler, mit Hjærteblod —
et Dryp i Nirvanas bundløse Flod!

De hellige Floder.

Alle de mødige Drømme om Hvile for summende
Slid,
alle de Tanker, der flimred om Blændværket Rum
og Tid,
alle de Længsler, som søgte i Tvætning og
Spægelse Bod —
som rolige Aakandeblade de svømmer paa
Ganges Flod.

Hver Harme, som fraadende bruste fra vrede
Profeters Mund,
Hver Sorg, som gemte sin Hulken paa Frelserens
Hjærtes Bund,

hvert Pinselsraab, som er vristet fra nedslagtet
Uskylds Blod —
som truende Tangskove voxer fra Dybet af
Jordans Flod.

This book should be returned to the Library on or before the last date stamped below.

A fine of five cents a day is incurred by retaining it beyond the specified time.

Please return promptly.